

600.000 werklozen: waarom bruggepensioneerden dan nog langer doen werken?

Kim De Witte | Studiedienst PVDA

1	Reacties van verbijstering, angst en woede	2
1.1	“Ik kan het niet meer aan”	2
1.2	“Bovenop fysieke pijn ook nog aanslepende onzekerheid”	3
1.3	“Na 6 jaar brugpensioen terug aan het werk? Te gek voor woorden!”	3
1.4	“Nog geen week in SWT of ik kreeg een interimjob”	3
1.5	“30 jaar bij Ford, acht jaar in de mijn en nu weer gaan werken?”	4
1.6	“Ik heb daar nachten wakker van gelegen”	5
1.7	“Dit is pure contractbreuk”	5
1.8	“5.000 euro laten vallen, voor niets”	6
2	Ondoenbaar, onlogisch, onnodig en onwettig	6
2.1	Ondoenbaar	6
2.2	Onlogisch	7
2.3	Onnodig	7
2.4	Onwettig	8
3	Campagne voor het behoud van het recht op brugpensioen	8

Samenvatting

De regering besliste dat bruggepensioneerden voortaan actief moeten blijven op de arbeidsmarkt tot 65 jaar. Zij moeten bewijzen dat ze effectief op zoek zijn naar een baan. Zij mogen maximum 4 weken per jaar naar het buitenland verblijven en geen nevenactiviteiten meer uitoefenen. Zo niet, dan verliezen zij hun brugpensioenuitkering én de maandelijkse vergoeding van hun ex-werkgever. De nieuwe regeling is ook van toepassing op mensen die reeds met brugpensioen zijn, maar op 1 januari 2015 nog geen 60 jaar waren.

Wat is het brugpensioen als men actief moet blijven tot 65 jaar? Reacties van verbijstering, angst en woede vulden onze mailbox. “Had ik dat geweten, dan was ik nooit met brugpensioen gegaan”, zo schrijft Walter, die 40 jaar gewerkt heeft en vrijwillig zijn plaats heeft afgestaan aan een jongere werkracht. “Opnieuw belogen en bedrogen”, zo melden Eddy, André, Patrick en Danny, ex-werknemers bij Ford Genk. Allemaal 38 tot 40 jaar gewerkt. Zij lieten een deel van hun

ontslagvergoeding liggen om te kunnen genieten van wat rust. “Het sluiten van Ford was al moeilijk genoeg. Dit is opnieuw een slag in ons gezicht.”

Deze maatregel is ondoenbaar, onlogisch, onnodig én onwettig. De regeling is *ondoenbaar*, omdat veel oudere werknemers kampen met gezondheidsproblemen die langer werken onmogelijk maken. De regeling is *onlogisch*: ons land telt meer dan 600.000 werklozen. Wat gaat er gebeuren als nu ook nog eens alle bruggepensioneerden moeten gaan zoeken naar werk? Hoeveel nieuwe banen wil deze regering eigenlijk scheppen?”

De regeling is *onnodig*. Brugpensioenen kosten weinig aan de sociale zekerheid. De aanvullende vergoedingen van bruggepensioneerden worden betaald door de werkgever. De bruggepensioneerden betalen daar belastingen op. De bruggepensioneerden krijgen weliswaar een brugpensioen- of SWT-uitkering, maar zij maken ook plaats voor jongere werklozen, die dan geen werkloosheidsuitkering meer hoeven te krijgen. De regeling is tot slot *onwettig*. De regering kan niet zomaar bestaande rechten afpakken. Dat is in strijd met het grondrecht op sociale zekerheid, het grondrecht op eigendom en het rechtszekerheidsbeginsel. Werknemers hebben voor hun brugpensioen gekozen in de veronderstelling van een aantal spelregels. De regering kan die regels niet zomaar achteraf wijzigen. Dat is pure contractbreuk.

Gaby Colebunders, ex-werknemer bij Ford Genk en Kim De Witte, pensioenspecialist van de PVDA, stuurden een protestmail naar Kris Peeters, de bevoegde minister. Zij roepen de werknemers op om de [protestmail](#) te ondertekenen en tevens te versturen naar Kris Peeters, samen met hun eigen verhaal. Kim De Witte verzamelt alle verhalen in zijn boek [Waarom \(niet\) langer werken](#), dat deze zomer bij EPO verschijnt.

1 Reacties van verbijstering, angst en woede

1.1 “Ik kan het niet meer aan”

Bij de sluiting van Ford vertelden ze Andre Mewissen dat je vrijgesteld kon worden van outplacement en van de arbeidsmarkt, als je jouw vertrekpremie van 5.000 euro opgaf. Je moest 38 jaar gewerkt hebben en 58 jaar zijn of 40 jaar gewerkt hebben en 56 jaar zijn. Alleen in die twee gevallen kon je kiezen. We hadden maar zeven dagen tijd om te beslissen. André berekende hoeveel inkomen hij zou hebben als hij akkoord ging. Hij hield ook rekening met de pijn die hij elke dag voelt. Hij heeft een operatie in de rug gehad en zag het zowel fysiek als psychisch niet zitten om opnieuw te gaan werken. Dus laat Andre de vertrekpremie vallen en kiest hij voor de vrijstelling van de arbeidsmarkt. “Hou uw geld en laat me gerust.”

Maar laten ze hem niet gerust. Die belofte is opeens niets meer waard. Andre kan het niet geloven: “Dit kan toch niet. Als je een auto koopt en je tekent een contract, dan kan je dat toch ook niet zomaar ongedaan maken. Welk nut heeft het dan nog om een contract op te maken? Toen Ford ging sluiten, beloofden de politici dat ze ons zouden helpen. Maar als puntje bij paaltje komt steken, dan ze een mes in uw rug. Ze hadden eerlijk moeten zijn en geen beloftes moeten maken die ze niet nakomen, dit is echt koeioneren.”

Andre heeft 40 jaar gewerkt. 36 jaar bij Ford. De sluiting was al moeilijk voor hem. Ze hadden werkzekerheid beloofd tot 2020. Hij had er al zolang gewerkt. Hij is bij de opstart nog in Duitsland en in Portugal gaan werken: twee weken weg, een weekend thuis. Dat was enorm zwaar voor zijn gezin. Hij heeft 36 jaar alles gedaan wat men vroeg, altijd water bij de wijn gedaan, tot er alleen nog water overbleef. Nu is hij echt op. Hij wil wel een nieuwe job proberen, maar weet dat hij zich na enkele dagen ziek zal moeten melden. Hij is het kotsbeu en vindt dat dit absoluut niet kan.

1.2 “Bovenop fysieke pijn ook nog aanslepende onzekerheid”

Danny Remans heeft 43 jaar gewerkt waarvan 37 jaar bij Ford. Hij is begonnen werken op zijn 14de. Hij heeft overal pijn. Aan zijn nek, zijn rug, zijn ledenmaten en ga zo maar verder. De ouderdomskwaaltjes begint hij allemaal te krijgen. Hij had niettemin gehoopt om in de jaren van zijn brugpensioen nog wat van het leven te kunnen genieten: met zijn moto rijden, het paard van zijn jongste dochter verzorgen, het huishouden doen, want zijn vrouw werkt nog steeds. Het rustige leven, zeg maar: “Ik heb 43 jaar gewerkt, dan moet dat toch kunnen?”

Omdat hij 43 jaar gewerkt heeft, zou hij een vrijstelling van de arbeidsmarkt krijgen. Hij heeft de premie van 5.000 euro opgegeven, omdat hem verzekerd was dat hij gerust kon zijn dat hij dan met rust gelaten zou worden. Dat er zomaar een streep getrokken wordt door wat hij getekend heeft, begrijpt hij niet. Nu kan hij dus helemaal nog niet gaan rusten. Hij weet niet wat te doen, hij heeft nog niks gehoord, maar moet binnenkort zijn dossier gaan samenstellen. Hij wacht vol spanning af: zal hij nu ja dan neen tot zijn 65 beschikbaar moeten blijven? Voor hem hoeft het allemaal niet meer.

1.3 “Na 6 jaar brugpensioen terug aan het werk? Te gek voor woorden!”

Francis Leclercq is 58 en is sinds 2009 met brugpensioen. Hij heeft van 1979 tot 2009 gewerkt, vooral bij Cockerill in Luik, maar altijd in volcontinu. Hij heeft destijds het voorstel van Cockerill aangenomen om met brugpensioen te vertrekken op de voorwaarden die daar toen voor golden: namelijk dat hij niet meer beschikbaar zou zijn voor de arbeidsmarkt. Daarvoor moest je 25 jaar in volcontinu gewerkt hebben en hij had dat 30 jaar gedaan, dus... Hij is intussen al jaren met brugpensioen. Al die jaren heeft niemand ooit gewag gemaakt dat er iets zou veranderen. Tot nu.

“Maar ik zie niet in hoe ik met mijn fysieke conditie opnieuw aan het werk zou kunnen gaan. Ik heb al een kleine hartaanval gehad, ik ben ruim twintig kilo bijgekomen... Trouwens, welke werkgever wil zo iemand nog in dienst nemen? En dan nog, er is gewoon niet genoeg werk. Dan is het toch logisch dat ze eerst de jongeren aan werk helpen?”

Francis kent nog 7 werkmakers die in dezelfde situatie zitten. Ze rekenen er op dat ze samen met de vakbonden die regeling nog kunnen terugdraaien. “Want dit zie ik echt niet zitten!”

1.4 “Nog geen week in SWT of ik kreeg een interimjob”

Ronny Van Der Kelen was een van de zestig mensen die in juli 2014 bij Bayer-Lanxess met brugpensioen kon vertrekken. Of was het van moetens? Bij de herstructurering zouden er in ieder

geval 77 mensen hun job verliezen. Ronny vond toen: beter ik dan een jongere en ging akkoord om in het SWT te stappen. Dat zou ingaan op 1 december.

“Bij mij is de bal aan het rollen gegaan toen ik mijn SWT in orde ging brengen bij de vakbond. Daar zegden ze me dat ik toch een stempelkaart moest meenemen en me inschrijven bij de VDAB. Ik snapte er niets van. Ik en al mijn collega's zien dat als contractbreuk. Wij zijn allemaal in dat SWT gestapt zonder dat iemand ons gezegd had dat er iets aan de regeling ging veranderen.”

Ronny is vanaf zijn 14 gaan werken. Dat wil zeggen dat hij 42,5 jaar op zijn teller heeft staan. Bij Lanxess heeft hij altijd klein onderhoud gedaan, vooral herstellen aan de glassmeltoven: metselen, klein mekaniëkerswerk, branders vervangen... kortom in die 35 jaar bij Lanxess is hij een handige Harry geworden die van alles kan. En dat breekt hem nu zuur op.

“Bij de VDAB waren ze heel vriendelijk en behulpzaam maar hebben ze me wel een profiel van elektromekanieker gegeven. Gevolg: binnen de kortste keren kreeg ik telefoon van drie interimkantoren die een job voor mij hadden. Het laatste had een job van storingsmekanieker. Dan kun je bij nacht en ontij, in weer en wind vertrekken om ergens een storing op te lossen. Ik heb dat interimkantoor uitgelegd dat ik helemaal geen elektromekanieker ben. Wat zoek je dan wel, vroegen ze. “Ik zoek helemaal niets, ik ben met SWT.”

Ronny had het zich allemaal anders voorgesteld. Computerlessen volgen, meer tijd voor zijn hobby van fotografie... “Nu kan ik niets doen, want ik kan altijd opgeroepen worden.” Zijn belangrijkste bezigheid wordt nu wat anders: ermee voor zorgen dat deze onrechtvaardige contractbreuk ongedaan gemaakt wordt. Nog dit: Ronny heeft zelf voor werk gesolliciteerd: bij zijn vroegere werkgever Lanxess...

1.5 “30 jaar bij Ford, acht jaar in de mijn en nu weer gaan werken?”

Patrick Ratajczak heeft van 1976 tot 1980 bij Ford gewerkt, daarna acht jaar in de mijn van Winterslag. Van 1988 tot 2014 opnieuw bij Ford. Alles samen 30 jaar bij Ford en 38 jaar in het totaal.

Ze konden in oktober kiezen om mee in te stappen in outplacement of om de vertrekpremie te laten schieten, in ruil voor vrijstelling van de arbeidsmarkt. Patrick had 38 jaar dienst. Hij kon kiezen om mee in te stappen of niet. Dit was geen gemakkelijke keuze. 5.000 euro: dat is veel geld. Maar als hij niet meer beschikbaar hoefde te zijn, dan kon hij een auto wegdoen en minder uitgeven aan verzekering, benzine, taksen... Hij heeft lang getwijfeld, maar het moest na zeven dagen een beslist zijn. Dus koos hij ervoor om de vertrekpremie niet aan te nemen.

Nu, wanneer iedereen thuis zit, hoort hij dat hij toch beschikbaar zal moeten blijven voor de arbeidsmarkt. Die beslissing wordt zomaar teruggedraaid, maar de beslissing om minder premie te krijgen wordt niet teruggedraaid. “De auto is weg, het geld is weg en het akkoord dat we vrijgesteld zouden zijn van de arbeidsmarkt is opeens ook weg”.

1.6 “Ik heb daar nachten wakker van gelegen”

Fred Van Uffelen was er heel gerust op toen hij op 5 januari zich aanmeldde bij de vakbond om zijn brugpensioen (SWT) in orde te brengen. Maar daar vertelde een vriendelijke en meevoelende vrouw hem van de nieuwe regeling. Vriendelijk, dat wel, maar hij kreeg meteen stempelformulieren voor drie maanden mee. Sindsdien is hij in een permanente staat van opwinding en woede.

“Ik ben op mijn 16 gaan werken in de bouw, op mijn 17 ben ik para geworden, op mijn 19 beroepsduiker en later marmerbewerker. Ik heb 42 jaar gewerkt, waarvan 29 met nachtshiften... ik heb nooit moeten stempelen. Je kunt dus aannemen: ik zakte door de grond.” Maar wet is wet en dus bood hij zich aan bij de werkwinkel om zich als werkzoekende in te schrijven. Ook daar trof hij een meevoelende vrouw, die een en ander ging uitzoeken. Na veel zoeken en telefoons was het besluit dat hij toch niet beschikbaar hoefde te zijn voor de arbeidsmarkt. Omdat hij meer dan 38 jaar gewerkt heeft en omdat hij op het moment dat hij echt met SWT zou gaan – hij is nu nog in vooropzeg - 58 jaar zou zijn. Maar bij de vakbond durven ze dat niet bevestigen. Gevolg: aanslepende onzekerheid.

“Ik heb daar nachten wakker van gelegen. Ik heb al heel veel meegemaakt en mijn vrouw samen met mij. Zij zegt dat ze me nooit zo over mijn toeren heeft gezien... Schrijf gerust op dat ik razend ben. En ook al de mensen die ik ken en die in diezelfde situatie zitten.” Nog dit: Fred wilde met brugpensioen gaan omdat hij het zich kan permitteren om het wat rustiger aan te doen, maar ook om zijn job aan een jongere door te geven. En nu zou hij zelf weer moeten gaan solliciteren?

1.7 “Dit is pure contractbreuk”

Voor Luc Baerts was brugpensioen in feite een tweede keuze: hij had, omdat hij het volcontinu systeem niet meer aankon, liever bij BASF uitgebld in een vaste dagploeg. Maar daar was geen job vrij. En dus koos hij toch voor het SWT, deed hij op 12 juli 2014 zijn laatste werkdag en op 14 juli ging hij bij zijn vakbond zijn SWT in orde brengen. Daar verzekerden ze hem dat hij niet meer bij de VDAB langs moest gaan: “Je kunt op je twee oren slapen, tot je 65 ben je vrijgesteld van werk zoeken en op je 65 krijg je automatisch je wettelijk pensioen”.

Daarmee dacht Luc op rozen te zitten, zelfs toen hij in het najaar hoorde dat de nieuwe regering aan het SWT wilde morrelen. Hij had wel te doen met de mensen die daar nu in zouden stappen. “Maar meer en meer hoorde ik ook dat mensen zoals ik, die al lang op brugpensioen zijn, daar ook onder zouden vallen. Hoe kan dat nu? Als ik een contract teken voor de aankoop van een auto voor 15.000 euro en die wordt een half jaar later geleverd, dan kan die garagist daar toch ook niet 15 % bij doen omdat de prijzen van de grondstoffen gestegen zijn?”

Luc had plannen om rustiger te gaan leven en zelfs om in het buitenland iets te kopen. Dat gaat voorlopig niet door, maar hij blijft hopen dat het nog kan. “In alle geval, als ze met destijds hadden gezegd dat ik, als ik op brugpensioen zou gaan, ander werk zou moeten zoeken, dan had ik dat natuurlijk nooit gedaan. Ik zou wel zot zijn, ik had een goede en goedbetaalde job, waarom zou ik die inruilen voor 1.200 euro dop en 500 euro toeslag en met de verplichting om slechter en

minder betaald werk te zoeken?” Luc heeft van 1978 tot 2014 gewerkt, altijd bij BASF, zonder één dag te stempelen.

1.8 “5.000 euro laten vallen, voor niets”

Eddy Florzak is 58 jaar en heeft 38 jaar hard gewerkt, zowel bij Ford als bij andere bedrijven. Toen Ford ging sluiten moest hij naar een infoavond van outplacement gaan, waar hij begeleiding naar werk na het ontslag zou krijgen. Daar werd verteld dat degene die 58 jaar waren of 38 jaar gewerkt hadden of 56 jaar en 40 jaar gewerkt naar Ford konden gaan, daar hun vertrekpremie van 5.000 euro konden weigeren waardoor ze niet meer beschikbaar moesten zijn voor de arbeidsmarkt. Als hij dit niet wou kon hij een cursus verpleging gaan volgen. Dit zag hij niet zitten en vond hij ook nutteloos op zijn leeftijd. Eddy heeft dan besloten om de 5.000 euro, waarmee hij van plan zijn huis op te knappen, te laten vallen.

Nu blijkt dat hij toch nog beschikbaar moet blijven op de arbeidsmarkt heeft hij die 5.000 euro voor niets laten vallen. Hij voelt zich in zak en as gezet door Ford en de regering. Hij is het geld kwijt en heeft er niets voor in de plaats.

Maar ook het feit dat hij beschikbaar moet blijven voor de arbeidsmarkt is niet gemakkelijk voor hem. Zijn partner is chauffeur in de transportsector. Hij had gehoopt na 38 jaar gewerkt te hebben, nu mee te kunnen gaan met zijn partner, om te kunnen genieten. Dit zal niet het geval zijn want nu kan hij elk moment opgeroepen worden, nu is het altijd “wachten op”, wachten op een telefoontje, wachten op een gesprek... De belofte dat ze na 38 jaar hard werken rustig aan zouden mogen gaan doen, was blijkbaar niets waard. Moet hij nog tussen 50 andere sollicitanten gaan zitten om dan telkens te horen te krijgen dat hij te oud is? Moet hij zo de jaren doorbrengen, waarin hij had gehoopt op rust? De vragen die nu door zijn hoofd spelen zijn “waar staan we nu?” en “wat gaat de toekomst brengen?”

2 Ondoenbaar, onlogisch, onnodig en onwettig

2.1 Ondoenbaar

De nieuwe regeling is ondoenbaar voor vele werknemers. Drie op vier mensen tussen 55 en 65 jaar hebben één of meerdere aandoeningen die een invloed hebben op hun dagelijkse leven¹. Eén op drie zestigers kampt met ernstige gezondheidsproblemen, die werken onmogelijk maken².

De gezonde levensverwachting, dit is de gemiddelde leeftijd waarop wij gezond blijven, is gelijk aan 65 jaar. Dat gemiddelde verbergt immense ongelijkheden. Wie een diploma hoger onderwijs aan de muur heeft hangen, leeft 18 tot 25 jaar langer in goede gezondheid dan iemand zonder

¹ GENEESKUNDE VOOR HET VOLK, Langer werken: en wat met onze gezondheid?, Studie op basis van 2.477 patiënten uit Vlaanderen, Brussel en Wallonië, 2011.

² H. VAN OYEN, P. DEBOOSERE, V. LORANT en R. CHARAFEDDINE (eds.), Sociale ongelijkheden in gezondheid in België, Gent, Academia Press, 2011, 34-36.

diploma³. Het aantal jaren in goede gezondheid kalft bovendien af. De oorzaak is altijd harder werken met steeds minder mensen.

Zestigers die nog actief willen blijven, konden dat perfect onder de oude regeling. Daarvoor was geen wijziging nodig. Maar wie uitgeput en opgewerkt is, heeft recht op rust. Het brugpensioen maakt dat recht concreet. Het brugpensioen schrappen, betekent het recht op pensioen schrappen voor een hele groep mensen.

2.2 Onlogisch

De nieuwe regeling is ook onlogisch. Ons land telt nog altijd meer dan 600.000 werklozen. We zitten met een groot overschot aan werkkrachten. Wat gaat er gebeuren wanneer ook alle bruggepensioneerden nu moeten gaan zoeken naar werk?

Het Steunpunt Werk en Sociale Economie aan de KU Leuven berekende dat het optrekken van de pensioenleeftijd met twee jaar een negatief effect zal hebben op het aantal banen dat vrijkomt op korte termijn⁴.

Ook op lange termijn zijn de gevolgen voor de jeugdwerkloosheid negatief. Dat blijkt onder meer uit het Zweedse voorbeeld. De jeugdwerkloosheid in Zweden is na de inwerkingtreding van de pensioenhervorming sterk gestegen: van 10 procent in 2000 tot 24 procent in 2014. Deze stijging ligt een stuk hoger dan het Europese gemiddelde⁵.

2.3 Onnodig

De nieuwe regeling is onnodig. Het brugpensioen kost zo goed als niets aan de gemeenschap. De aanvullende vergoedingen worden betaald door de werkgever. De werknemer betaalt er belastingen op. Dat zijn inkomsten voor de overheid. De bruggepenseerde krijgt een SWT-uitkering. Maar hij maakt ook plaats voor een jongere werkzoekende op de arbeidsmarkt.

Oudere werknemers, die uitgeput en opgewerkt zijn, toch verplichten om actief te blijven, heeft bovendien ook weinig effect. Het zorgt voor verschuivingen in de sociale zekerheid. De Human Resources dienstverlener Securex onderzocht het ziekteverzuim op het werk. Het aantal zieken dat langer dan één jaar afwezig blijft, steeg spectaculair: het verdubbelde tussen 2001 en 2013. Niet toevallig verdubbelde in diezelfde periode ook het aantal ouderen dat verplicht wordt om actief te blijven op de arbeidsmarkt. De link is volgens Securex dan ook vlug gelegd: het stijgend aantal zieken is de keerzijde van werknemers verplichten om langer te werken⁶.

³ N. BOSSUYT, S. GADEYNE, P. DEBOOSERE en H. VAN OYEN, Socioeconomic inequalities in health expectancy in Belgium, *Public Health* 2004, 118(1), 3-10; zie ook het onderzoek van Dokters van de Wereld, in samenwerking met het RIZIV en de mutualiteiten (samengevat door S. VANDEKERCKHOVE, Met hoger diploma blijf je 25 jaar langer gezond, *De Morgen* 28 maart 2014).

⁴ B. NEEFS, W. HERREMANS en L. SELS, Vergrijzing in de sectoren. Waar is de nood aan vervanging het hoogst?, *WSE-report*, 2013, 29p.

⁵ EUROSTAT, Werkloosheid in Europa, 2000-2014.

⁶ SECUREX, Recordaantal werknemers langer dan een jaar afwezig. Vergrijzing is belangrijkste oorzaak van stijging van langdurige afwezigheden, *Persbericht* 11 maart 2014.

2.4 Onwettig

De nieuwe regeling staat op gespannen voet met het grondrecht op sociale zekerheid. Dit grondrecht is opgenomen in onze grondwet en in verschillende internationale verdragen (Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, Europees Verdrag inzake Economische, Culturele en Sociale Rechten, Europees Sociaal Handvest,...).

Vele auteurs verdedigen dat het grondrecht op sociale zekerheid verhindert dat sociale rechten worden afgebroken (het zogenoemde “standstill-beginsel”). Idem voor wat betreft het grondrecht op eigendom. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kwalificeert de verworven rechten op werkloosheid en pensioen als eigendom. Men kan die rechten niet zomaar afpakken. Verschillende landen, waaronder ook België, zijn al op die basis veroordeeld.

De nieuwe regeling is ook in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. De rechtszekerheid is een beginsel van ‘behoorlijk bestuur’ en ‘behoorlijke regelgeving’. Het garandeert het behoud van reeds toegekende of opgebouwde rechten. Werknemers hebben voor hun brugpensioen gekozen in de veronderstelling van een aantal spelregels. De wetgever wijzigt die regels achteraf. Dat is pure contractbreuk.

3 Campagne voor het behoud van het recht op brugpensioen

Wat is het brugpensioen nog als men actief moet blijven tot 65 jaar? Wie uitgeput en opgewerkt is, heeft recht op rust. Het brugpensioen maakt dat recht concreet. Het brugpensioen schrappen, betekent het recht op pensioen schrappen voor een hele groep van mensen.

De regering wijzigde bovendien de regels met terugwerkende kracht. Ook mensen die al met brugpensioen zijn, worden getroffen. Dat is totaal onaanvaardbaar. De PVDA verzet zich tegen de afbraak van het brugpensioen.

Gaby Colebunders, ex-werknemer bij Ford Genk en Kim De Witte, pensioenspecialist van de PVDA, stuurden een protestmail naar Kris Peeters, de bevoegde minister. Zij roepen de werknemers op om deze [protestmail](#) te ondertekenen en tevens te versturen naar Kris Peeters, samen met hun eigen verhaal. Kim De Witte verzamelt alle verhalen in zijn boek [Waarom \(niet\) langer werken](#), dat deze zomer bij EPO verschijnt.